

РОБЪРТ ШЕКЛИ ДЪЛБОК СИН СЪН

Превод от английски: Марин Загорчев, 2013

chitanka.info

*Шантаво приключение сред лабиринтите
на Шеклиевото въображение. Откъде му идват
такива шуротии на този човек!*

От вратата се чу рязко почукване, последвано от истеричното, трескаво дрънчене на звънеца, подсказващ, че посетителят няма да се откаже, докато не му отворят. Моментът беше изключително неподходящ, защото Гърстън тъкмо се канеше да се потопи в „Сгуши се уютно“ — програма за „Дълбок син сън“, предоставена от добрите хора в „Безпаметни приключения“ ООД за онези, които искаха да се забавляват през часовете, предназначени по принцип за безпаметно спане.

Вълнение, тръпка, любов, смях — всичко това може да бъде ваше, докато спите! Нещата бяха много по-различни сега, в сравнение с мрачните времена, когато всяко денонощие човек трябваше да ляга в някое тъмно помещение и да настройва мозъка си на тих режим за осем-девет часа.

Доскоро човечеството робуваше на съня, този древен враг на нашите дни и нощи, който ни обрича да прекараме една трета от живота си в бездействие, от което ни остават само спомени от разочароващи сънища, за чието тълкуване трябва да се обръщаме към много скъпо платени специалисти. Тогава се появиха програмите за „Дълбок син сън“. Най-сетне можехме да проникнем в тайнствените дълбини на Разума и това бе постижимо и за най-обикновените хора, не само за специалисти с магистърска или по-висока степен по психеделична психология. В този хубав нов свят човек можеше да печели пари, дори докато спи, като сънонадзирател например или, ако тази позиция е заета, като сънороб, за каквито винаги имаше свободни места. Това бе голяма придобивка за онези, които не могат да печелят пари, докато са будни.

* * *

Възможностите на мисловното пътуване бяха почти невероятни.

Използвайки автоматизираните електронни услуги, достъпни на цена, която повече граждани от средната класа можеха да си позволят, (а по-бедните — да си мечтаят) човек можеше да се регистрира на сайта „СпиСпокойно“ и да включи стария си разум в „Персонализиран съновен коридор“, който да го заведе до *Портала на смъртта* (често представян с високи железни порти). Това стана голяма туристическа атракция и някои дръзки двойки дори сключваха брак в *Зоната на забрава*. Бяха посъветвани все пак да не се задържат твърде дълго там, защото Компанията нямаше пълен контрол над смъртта и не можеше да гарантира индивидуалната сигурност, въпреки всички предпазни мерки.

В момента Гърстън нямаше интерес да ходи до *Портала на смъртта*. Можеше да отиде, когато е в по-мрачно настроение. Реши да пропусне и *Водопада* на съзидателната енергия — творческите му наклонности можеха да почакаат за по-късно, защото точно сега му се мързелуваше. Дори нямаше интерес към изложбата „Вечен живот“, където Компанията бе създала гигантска симбиотична медуза, която държеше в една плитка лагуна в южна Флорида.

Медузата беше сложен организъм, съставен от жизнената есенция на хиляди, обещаващи да нараснат до милиони, абонати, предпочели този по-удобен и не много напруг начин да прекарат вечността. Имаше и други възможности. Срещу скромно доплащане човек можеше да се абонира за услугата „Безплатни разходки“, която от време на време вземаше разума и го завеждаше на развлекателна екскурзия по приказни места, преди да го върне в медузата на безсмъртието. Имаше и други интересни занимания. Те бяха посочени в менюто „Допълнителни услуги“ и достъпни срещу малка добавка. Гърстън бе избрал една от тях — луксозно мисловно пътуване. Беше готов да започне, но преди това трябваше да види кой звъни на вратата.

Пронизителният звън отново се чу и Гърстън изкрещя:

— Кой е?

— Мислогорама за господин Гръмптън.

— Гърстън?

— Пише, каквото казах.

— От кого е? — попита Гърстън, защото водеше затворен живот и много рядко получаваше мислогорами или подобните на тях

интуитивни съобщения.

— Ей, приятел, след малко ще ме попиташ какъв цвят е и как мирише. Защо не я приемеш и не провериш сам? Ще отваряш ли, или да изчезвам?

Гърстън не понасяше грубото държание на така наречената в миналото нисша класа (която сега никой никак не наричаше). Ако не отвореше, куриерът сигурно щеше да си тръгне. Все пак на Гърстън му беше любопитно кой му праща мислограма, затова свали веригата и отвори вратата. Отвън стоеше дребен индивид с жълтеникава униформа и фуражка, на която пишеше „Мисловни трансфери «Меркурий»“.

— Трябва ли да се подпиша за тази мислограма? — попита Гърстън.

— Не, само удостоверете получаването ѝ чрез мисловен подпис и той ще бъде регистриран в мислочувствителната бланка, която нося в тази кожена чантичка.

Гърстън удостовери и куриерът каза:

— Ето.

Докосна челото му с транзисторизирания си показалец. Гърстън почувства познатия мисловен пренос и изчака мислограмата да дойде в съзнанието му. Тя обаче не се появи. Вместо това получи странно усещане за движение в ума си. Половин секунда му беше достатъчна, за да разбере какво е. Нещо мърдаше и се местеше в мислите му. Първото му чувство бе на погнуса, неизразима с думи. Някой беше проникнал в съзнанието му!

— Здравей — каза женски глас в главата му.

— Какво?

— Казах „здравей“.

— Чух, но коя си ти?

— Майра.

— Да?

— Ти ме покани, не помниш ли?

— Аз ли? Това малко ми се губи. Може би, ако ми припомниш подробности...

— Писа ми в писмо: „Ако минаваш насам, ела ми на гости.“ Това за мен си е чиста покана. Какво очакваше, да замина за Сибир?

— Съжалявам, но не си спомням. Това, което не мога да разбера обаче, е защо не дойде да ме посетиш по нормалния начин.

— Защото така ми се стори по-забавно.

— Аха.

— Обаче на тебе май не ти харесва, а?

— Ами...

— Добре, хубаво, сгреших. Осъди ме, ако искаш. Може да се самоубия.

— Майра, хайде не се цупи сега. Разбира се, че се радвам да те видя. Е, не точно да те видя, но се сещаш какво искам да кажа. Просто това, че си в главата ми... не съм свикнал да посрещам гости така.

— Не се ли чувстваш понякога самотен да си сам с ума си.

— Разбира се, но въпреки това...

— Знам, не посрещаш гости в главата си. Добре, не се притеснявай, ще се махна, щом не ме искаш. Обещавам, че няма да се задържам. Къде отиде куриерът? Каза, че ще се върне да ме вземе. Поне така ми се стори. Малко ми беше трудно да схвана какво приказва, ако ме разбираш.

— Обаче си се престорила, че го разбираш?

— Естествено. Винаги се старая да бъда любезна, Харолд.

— Как ме нарече?

— Харолд, разбира се.

— Аз не съм Харолд.

— Как да не си!

— А, бе, ти ли ще ми кажеш кой съм? Аз съм Сид, така се казвам.

— Сид чий?

— Сид Гърстън, разбира се.

— Убеден ли си?

— Сто процента.

— Не си ли Харолд Грийстън?

— Не!

— Значи онзи кретен ме е доставил в грешен мозък!

Гърстън се опита да обмисли ситуацията.

— Е, след като си тук, разполагай се — каза след малко.

— Благодаря! — В съзнанието му пак нещо се помести, после усети нещо като цопване, сякаш някой седна във вода. — Хубаво

местенце.

— Все пак това е моето съзнание. Опитвам се да го поддържам добре. На някого може да се стори малко аскетично.

— Малко какво?

— Скромно.

— На мен ми харесва. Има много книги!

— Мисля, че е важно човек да има богата библиотека в ума си.

— Защо някои заглавия се размазват, когато се опитам да ги прочета?

— Размазват се само онези, които не съм чел.

— Ами това тука какво е? Кухня?

— Виртуална кухня. Стори ми се забавна идея, ако ме разбираш.

— Хубаво, но какво правиш в нея?

— Можеш да се нахраниш, като прочетеш някоя рецепта по избор.

— Леле, голяма книга!

— Това е „Енциклопедия на енциклопедиите на всички рецепти, измислени някога от създаването на света. Основни варианти“. Както може да се очаква, доста е подробна.

— Сигурно и доста скъпа.

— Да, но си струва всеки цент, особено с опцията „Продължителност на хранене“, която позволява да нагласиш „Времето за поглъщане“ от 5 наносекунди до 18 часа, ако искаш по-дълго и охолно пиршество. Тази година новата скала за „Интензивност“ позволява да нагласяш нивото на оргазъм и това прави хубавото ядене още по-приятно.

— Жалко, че не съм гладна.

— Не е необходимо да си гладна. Имам също програма „Виртуален глад“, която ще ти осигури колкото искаш апетит.

— Точно сега не искам да съм гладна. Просто ще разгледам още малко. Какво е това, килер за почистващи препарати?

— Обичам да държа чисто.

— В ума си?

— Разбира се. Виртуалната чистота е не по-малко важна от реалната.

— Имаш ли баня?

— За какво ми е баня в ума ми? И на тебе за какво ти е притрябвала?

— Не е зле да имаш виртуална баня. Леле, колко много врати. Ами, това какво е? Виеща се стълба! Накъде ли води?

— Не слизай там!

— Спокойно. Обичам да разглеждам мъжките умове. Виж ти, става интересно. Колкото по-надолу слизам, толкова по-тъмно става.

— Върни се! Това стълбище води до тъмните кътчета на съзнанието ми. Не прочете ли табелата? Пише: „Подсъзнание. Влизането — строго забранено, освен за лицензирани психотерапевти.“ Ще ти бъда благодарен, ако не си вреш носа в личните ми неща.

— Стига, не ми разваляй удоволствието. Аз вече съм долу. Искам само да надникна зад тази странна малка врата...

— Не пипай вратата!

— Не се тръшкай толкова. Защо си мислиш, че имаш нещо, което не съм виждала?

— ЗАТВОРИ ТАЗИ ВРАТА!

Чу се виртуален звук от отваряне на врата.

— Грек! — възкликна Майра.

— Какво?

— „Грек“ беше думата, която бившият ми съпруг, Хубърт, използваше, когато видеше нещо особено противно. Мисля, че това, което току-що съзрях, със сигурност попада в тази категория.

— Хайде да не говорим за това.

— О, не, напротив. Ти май си голям мръсник, а?

— Съвсем нормален съм. В главата на всеки мъж има такава тайна стаичка.

— Знаеш ли, не мисля, че познаваш много добре главите на другите мъже. В главата на последния, в която бях, имаше само една голяма стая. Нямахме долни и горни етажи. И тази стая беше празна, само с малка купчина от разни неща в ъгъла. Знаеш ли какви бяха тези неща?

— Разчленени женски трупове?

— Трофеи от голф състезания! Голям смях.

— Не виждам нищо смешно в това. Излизай от подсъзнанието ми!

— Един момент.

— Какво правиш сега?

— Разглеждам. Тази врата тук... води към „Центъра на удоволствията“! Знаех си, че имаш! Всеки има център на удоволствията!

— Остави центъра ми на удоволствията на мира! Откъде знаеш, че всеки има?

— Всеки, в чиято глава съм била.

— Какво си правила в центровете на удоволствието на мъжете?

— Ами, нали се сещаш. Когато някой те наеме да влезеш в центъра му на удоволствието, не е необходимо да ти обяснява какво да правиш. Ако ме разбираш.

— Не съм сигурен.

— Искаш ли да повторя?

— Не! Защо го правиш?

— Ами, това е професия, нали знаеш?

— Не, не знам!

— Водил си затворен живот.

— И какво правиш, след като влезеш в главата на някой мъж?

След кратко колебание Майра отговори:

— Слушай, може би не трябва да говорим за това.

— Не, не, няма проблем. Каж ми.

— Няма да ти хареса... Е добре, мъжът обикновено ме поканва да седна, да се настаня удобно. Понякога ми предлага питие. Не истинска напитка, разбира се. Виртуална. Но това помага за разчупване на леда. Понякога ме черпи един-два джойнта, понякога някоя линия кокаин.

— Това е противозаконно.

— Реалният кокаин, да, но не и виртуалният.

— После какво правиш?

— Натискаме се малко.

— Как така се натискате? Като не участват телата, какво можеш да направиш?

— Нали това се опитвам да ти обясня. Чакай, какво е това?

— Стой, какво правиш?

— Тук има нещо хубаво и розово. Чакай да го пипна...

— Не пипай нищо!

— Какъв е проблемът, не обичаш ли да те пипат?

— Не и, ако го правят хора, които са влезли в ума ми без разрешение! Какво правиш там?

— Тук е много хубаво, ще взема да подремна. Идвам след няколко минути, любовнико.

Гърстън бе изключително изнервен и объркан. Не знаеше какво да прави. И за капак на всичко, в този момент някой задумка с все сила на вратата на апартамента — на истинската, не на виртуалната. Глухото думкане звучеше съвсем реално и издаваше решителност, обещаваща сериозни проблеми. Това беше прекалено.

— Зает съм! — изкрещя Гърстън. — Махайте се!

— Отворете вратата, за да не я разбия! Мисловна полиция!

— Никога не съм чувал за мисловна полиция. Сигурни ли сте...

— Разбира се, че съм сигурен, тъпчо. Отвори вратата, или ще я разбия и ще ти счупя главата.

— Нямате право! Не е законно!

— Законно е, и още как! Имам съдебна заповед, която ни дава право да претърсим къщата ти, и друга, която ни позволява да обискираме ума ти.

— Защо?

— Имаме информация, че криеш опасен престъпник.

— В жилището ми?

— Не се прави на глупав, мръсник! Криеш я в ума си!

За момент паниката на Гърстън отстъпи място на недоумението: откъде знаеха за нея?

— Не говорете глупости — каза, като се опитваше да печели време, да си осигури пространство. — Никога не бих направил такова нещо.

— Знаем, че е там. Тя е извънземна сексуална престъпничка от далечна звезда. Секспрестъпничка, която се представя като Майра. Следиш ли мисълта ми? Направи си една услуга, приятел. Сигурен съм, че си невинен. Пусни ни да влезем и ще уредим нещата бързо.

Гърстън промълви със сломен глас:

— Кълна се, не знаех, че е престъпничка. Добре, влезте, господа полицаи.

Отключи вратата. Влязоха трима едри полицаи с тъмносини униформи. На реверите си носеха пластмасови значки, на които

пишеше: „Мисловна полиция. Трети отряд.“ Единият имаше сержантски нашивки.

— Може ли да влезем? — попита сержантът, като почука Гърстън по челото с дебелия си показалец.

— Давайте, и без да ме питате, щяхте да влезете.

Вратите на Гърстъновото съзнание се отвориха. Тримата полицаи нахълтаха като фурия от виртуални черни кожени якета и високи ботуши. Краката им бяха мръсни, а лицата — мрачни. Изглеждаха страховито въпреки виртуалността си.

— Много станахте! Моля ви, побързайте! — проплака Гърстън.

Полицаяте затършуваха из съзнанието му. Събаряха мисловни предмети от въображаеми полици, портрети на предци, каквито Гърстън дори не беше подозирал, че има. Ботушите им оставяха отпечатъци върху розовата, чувствителна повърхност на съзнанието му. Грубиянските им подвиквания се застояваха като облаци зловонен газ под тавана.

— Дълго ли ще продължи това? — попита Гърстън през стиснати зъби.

— По-добре свиквай — отговори сержантът.

Чу се силен трясък.

— Съжалявам, шефе — каза един от полицаите. — Бутнах този трофей от голф състезание.

— Няма я — докладва друг полицай. — Претърсихме всичко до прогнилите дълбини на глупавото безумие, което нарича най-съкровено кътче на душата си. Щяхме да я намерим, ако се криеше там.

— Проклятие! — измърмори сержантът. — Пак ни се измъкна! Обаче поне тебе те пипнахме, мръснико.

Излязоха от съзнанието му. Широка усмивка на удоволствие се разля по грубото полицейско лице на сержанта, с фина мрежичка от спукани капилляри по носа и рунтави вежди.

Гърстън отвори уста да заговори. Изведнъж се вцепени.

Всичко около него застина неподвижно. Блесна силна светлина. Полицаят изчезна. Гърстън се опули, неспособен да разбере какво се случва.

Тогава в главата му заговори глас:

— Здравейте! Прекъснахме влизането ви в „Дълбок син сън“, за да ви покажем пилотна версия на нашите неограничени психични приключения за младите по душа. Хареса ли ви това, което току-що изпитвахте? Искате ли още? Просто удостоверете мислено съгласието си. Обучени оператори ще уловят сигнала ви и ще изтеглят пари от кредитната ви карта.

Значи това било, помисли си Гърстън. Възмутително!

— Искам да говоря с някой от ръководството — заяви на глас.

В съзнанието му се появи висок хилав мъж с блестящи очилца.

— Надзорник Олсън на вашите услуги. Проблем ли има?

— Има, и още как! Не съм давал заявка за програмата за мисловни приключения. Искях само да поспя! И дори да бях поискал приключение, какво право имате да ме унижавате, като изпращате тази Майра да прониква в мозъка ми? И тия полицаи?

— Изчакайте да погледна картоната ви, господине.

Надзорникът бързо взе една карта от съзнанието на Гърстън, прочете я и я върна на място.

— Ето, господине, дали сте съгласие. Нали това е вашият подпис?

Гърстън присви очи.

— Така изглежда. Обаче не съм се съгласявал на нищо такова.

— Напротив, господине. Не ме принуждавайте да ви напомням кога сте се абонирали за услугите ни.

— Хайде, кажете ми!

— Точно преди да умрете.

— Мъртъв ли съм?

— Точно така, господине.

— Ама, как може да съм мъртъв?

Надзорникът сви рамене:

— Случва се.

— Ако съм мъртъв, как така съм все още тук?

— Имаме начини да поддържаме мъртвите живи.

— Не искам да съм мъртъв! — изкрещя Гърстън.

— Господине, моля ви, успокойте се. Ще събудите другите.

— Другите ли? Кои други?

Надзорникът обаче изчезна и светлините намаляха.

Светлините в собствения му апартамент? В съзнанието му? Угасваха? Отначало си помисли, че ще умре. После си спомни, че вече е мъртъв. Или го лъжеха? Ако това беше смъртта, какво имаше отвъд? Изобщо как можеше да е сигурен, че е мъртъв? Може би това бе просто продължение на някое от техните приключения? Беше съвсем в техни стил да го излъжат, да му кажат, че е мъртъв, пък той всъщност да е просто... просто...

Гърстън вече не знаеше какво да мисли. Само едно беше сигурно — случваше се нещо много странно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.